

Lucie Faulerová (* 1989)
Narodila se v Pardubicích, vystudovala bohemistiku na Univerzitě Palackého v Olomouci a žije v Praze. Redakčně a editorsky se podílela na knihách Kateřiny Šedé BRNOX. Průvodce brněnským Bronxem (2016) a UNES-CO aneb Divadýlko pro turisty (2019). Za debut *Lapači prachu* (Torst 2017) byla nominovaná na Magnesii Literu a Cenu Jiřího Ortena, v roce 2020 byla kniha přeložena do španělštiny. *Smrtholka* je jejím druhým románem.

Foto: Martin Kráček, 2020

Hlavní hrdinka druhého románu Lucie Faulerové se vyrovnává s několika tragickými rodinnými událostmi, které se mohou zdát nepochopitelné, a snaží se najít jejich příčinu. Cestu vpřed však nelze zvládnout bez ohlednutí. V důsledně rytmitizované próze vycizelované do mimořádné stylové čistoty nás mladá dívka, zasažená rodinnou tragédií i vlastním svědomím, uvádí do prostředí tří sourozenců, které nevysvětlitelně opustila matka, zasáhla nemoc, a přesto v uzavřené buňce rodiny zůstalo díky otci i sourozeneckému poutu prostředí nabízející východisko pro toho, kdo je ochoten je přijmout. Zdá se, že nejtěžší boj je třeba vybojovat ve vlastní hlavě, nabízenou lásku akceptovat, a spolu s ní i vyrovnání s vnitřními démony odmítání a viny. Přestože nastíněný děj nevzbuzuje příliš optimismu, i na takto dramaticky vykolíkováném poli dala autorka vyrůst humoru, který charakterizuje postavy, jejich vztahy či nepřeborné množství sebepoznávacích metod a návodů na ideální život.

ISBN 978-80-7215-593-4

Já z toho nebudu!

babička Jiřina

PHVO-VUOG

Jede, jede vlak, letí jako pták. Kola se mu roztáčí, až přechází zrak. Kola se mu roztáčí, až přechází zrak.

Š-š-š-š-š-húú.

Sleduju pole a louky a lesy a nebe, anebo pole a louky a lesy a nebe sledují mě, stejně jako je to s tou propastí, do který nahlížíte tak dlouho, až nahlídne ona do vás, nebo nějak podobně to je, a o tom já můžu vyprávět, o tom vám třeba teď a tady můžu vyprávět, zatímco mi všechno ubíhá za okna a zatímco já se ani nepohnu, a čas — ten mi jde na ruku, za okna lítaj roky, ale tady uvnitř všechno čeká se mnou.

Uháníme rychlejc než řeka, ta, do který nevstoupím dvakrát, třikrát, stokrát, prostě ne!, v dálce v tý řece zahlídnu plavat Moranu. Smrt plave po vodě, nový léto k nám jede. Sahám si do kapsy, jeden kámen tam vždycky mám schovanej. Ze zvyku.

Jenže řeka už za oknem není.

Místo řeky jsme my dvě, Madlenka a já, použítme draka, kterej letí, letí, letí nad kukuřičným polem, a to pole je plný Madlenčina smíchu, když si vyvlíká z prstů provázek, jako by ho podávala větru.

Tadam tadam.

Místo draka tátova tvář, ve který se vyměnilo během chvíle čtvero ročních období. Chce promluvit, ale místo toho je jeho pusa čím dál tenčí čára. Ruskej zpěv se line kostelem —

Tadam tadam.

Z táty je košatej strom a pode mnou praská jeho větev, padám a za mnou se sypou zralý meruňky. Karamel štěká. Něco tu křupne, větev to není. Moje ruka ve srandovním úhlu. Kořeny tlačí do zad. Karamelův čumák na mým čele. Adam křičí: „Máry!“

Tadam tadam.

Plná tělocvična lidí ohnutých do pozice velblouda. „Dýchejte mělce, ať se vám nezatočí hlava,“ slyším instruktorku a pozoruju vzhůru nohama všechny, jak jsou vzhůru nohama. „Dýchejte měl —“ slyším vzhůru nohama. Dokud nezadržím dech.

Tadam tadam.

Matčina záda mezi futry, nohy se sotva mihnou na prahu, když potichu proklouzne z domu. Ze schovky v předsíni naslouchám zaklapnutí zámku a pozoruju

kliku, jak se vrací do vodorovný polohy, když ji matka opatrně, potichounku, po-ma-loun-ku z druhý strany pouští.

Tadam tadam.

Madlenčina ruka je pistole, kterou si drží u spánku a mačká spoušť.

Tadam tadam.

A voda, ta voda! Voda ledová...

Tadam. Tátova tvář. Madlenčin smích. Olíznout nos. Dýchejte měl —. Mačká spoušť. Po-ma-loun —. Adam. Křičí. Máry!

Hrk-hrk.

No a pak — ty. Otevíráš mi dveře.

Tadamtadam. Tadamtadam.

Já jsem — já.

Každý je někdo jiný,
jen já jsem já.

To nahoře je moje hlava.

Milena Lukešová: *Jak to chodí na světě.*
Živá encyklopedie pro nejmladší školáky

PHV-VMÍ CHÁCHK

Tý holky, co si lehla na koleje metra, si prej nikdo nevším. Prej slezla dolů po schůdkách, těsně u tlamy tunelu, těsně před tou černou dírou — prostě slezla dolů, lehla si na záda kolmo na koleje a zátylkem se položila na jejich hranu. A pak čekala. Čekala na metro C Letňany—Háje.

A tahle holka mi teď leží v hlavě, přesně kolmo, přesně na hraně. Vidím ji, jak stojí v podzemce, možná pár minut, možná hodiny, a s každým dalším vozem, co zastaví, se v masách vystupujících ztrácí z mého dohledu, rozpouští se a mizí, a zase se

vynořuje, a když se prostor kolem ní vylidní — ona tu stojí stejně jako před chvílí, jako by se přes ni jen prohnala vlna, co sotva olízne břeh a zase se stahuje zpátky. A potom, po nějaký době, o který rozhodne ona, pomalu přejde k betonovému okraji, sleze schůdky, raz, dva, tři, a uloží se na koleje, kolmo, zátylkem na kolejnici — na její temeno, protože přesně tak se tý hraně říká.

Myslim na to, jestli má otevřený oči.

Myslim na to, jestli má strach.

Myslim na to, jestli cejtí úlevu.

Myslim na tu holku a na hlavu, co se jí bez povšimnutí oddělila od těla, když čekala na metro C Letňany—Háje.

Tadam.

Když jsem byla malá, chtěla jsem bejt kouzelnice. Ještě teď občas chci. Ale hlavně jsem to chtěla, když jsem byla malá. Nahrávala jsem si na videokazety z televize seriál s Davidem Copperfieldem, přetáčela si nejlepší scény a trénovala s ním před obrazovkou. A taky občas v telce dávali, ve Zlatý mříží nebo nějakým jiným estrádním pořadu, českýho iluzionistu Kožíška. Ten mě ale nebral tolik jako Copperfield. Taky jsem teda koukala na reprízy pořadu Možná přijde i kouzelník... a čekala jsem až do konce. Adam, můj brácha, se mi za to strašně smál. A přitom to byl on, kdo mě naočkoval, že se na to mám koukat, protože přece přijde kouzelník.

Tehdy mi přišlo trochu divný, že čarujou vždycky pouze chlapi, který u sebe mívají ženský jen jako podržtašky a krutprdelky v roli asistentek, co jim podávaly nástroje a u toho se zářivě usmívaly, nebo v roli figurantek, co zalezly do rakve a u toho se zářivě usmívaly, nechaly se rozpúlit a zase slepit nebo zavřít do skříně, zmizely a pak se zase objevily. Teda nepřišlo mi to divný v tom smyslu, že jako genderově fašistický, sexistický nebo tak něco, prostě jen divný, a proto mě o to víc lákalo stát se první kouzelnicí na světě, co navíc nepotřebuje nikoho, kdo se bude zářivě usmívat, podávat věci, co si můžu podat sama, a dělat mi pokusnýho králíka. Chtěla jsem to zvládnout úplně bez nikoho. Internet tenkrát nebyl, u nás v Mršíně nebyl ještě dlouho potom, co už jinde byl, takže jsem pořád chodila do knihovny, do naší malý obecní knihovny, kde byl hrozně malej výběr všech knížek, natožpak těch, kde by byly návody na kouzelnický triky. Taková tam byla jen jedna, ode mě už úplně ulistovaná a vykouzlená, jak jsem si ji jednu dobu pořád tahala domů a listovala v ní a listovala a kouzlila a kouzlila. Triky v tý knížce byly ale spíš pro mrňata, naučila jsem se je všechny, asistentka ani figurantka k nim nebyla potřeba. Jenže ty kouzla! Mohla jsem čarovat jen s kartama a mincema a šátkama a krabičkou od sirek. Předváděla jsem to celý rodině i sousedům, Voráčkovi v hospodě, v nemocnici doktorkám, ve škole spolužákům i učitelce, když měla dozor na chodbě, ukazovala jsem to všem pořád dokola, jenže brzo nás to všechny taky přestalo bavit.

Chtěla jsem se naučit větší kouzla, ze kterých budou lidi šíleně překvapení, nejen jako, abych jako nebyla smutná, ale překvapení jako doopravdicky, a přitom by si říkali: Jak to? Jak to udělala?, a nahlas by mi říkali: Jak to? Jaks to udělala? A já bych se jen tajemně usmívala tím tajemným úsměvem, kterej jsem trénovala před zrcadlem, možná bych i super-tajemně nadzdvihla jedno obočí, ale neprozradila bych lautr nic. Jenže nebylo odkud se tyhle kouzla naučit. Pořád jsem u naší knihovnice somrovala, ať objedná nějakou čarodějnickou knihu, ale ona pořídila maximálně Harryho Pottera a kámen mudrců, vůbec nepochopila, co po ní chci. Až mě táta vzal do města, mě i Madlu i Adama. Bylo mi tenkrát osm, Madle šest a Adamovi patnáct. Adamovi koupil další díl Dračího doupěte i s příručkou pro Pána jeskyní, Madle knížku s říkankama a mně kouzelnickou knihu. Byly na ní třpytky a kluk s čepicí — podobnou, co měl asi v Bradavicích ten Harry Potter, a já se konečně naučila víc triků.

Ale stejně jsem si nejvíc přála naučit se jedno jediný kouzlo, který v té knize nebylo, který nebylo v žádný knize, kterýma jsem kdy listovala. Je to asi jasný, ne? Co byste se vy jako první chtěli naučit, kdybyste si přáli bejt kouzelníci? Já chtěla zmizet. No jo, ale proč já chtěla zmizet! Zajímalo mě totiž, když ti kouzelníci mizeli — anebo klidně i ty jejich asistentky když mizely — co se s nima jako stalo. Jestli se nějak rozpustili do prostoru, nebo jestli jsou jen jinde — a v tom případě kde, kam se to poděli a jak to tam vypadá. Znají to tam? Mizí třeba domů, rovnou

si opláchnou nádobí, co nestihli před vystoupením, a pak se vrátí? Nebo mizí na hezký místo? Pláň, les, poušť, pláž? Nebo je to nějaký nemísto, jiná dimenze? Místo jen pro kouzelníky? Mizí jen jejich tělo, nebo i duše? Ovládají to, nebo to neřídí?

Chtěla jsem se ztratit. Prozkoumat, kam se mizí. A pak se zase vrátit. Vrátit.

Tadam.

Sleduju se v odrazu okna ve vlaku. A zároveň se sleduju v odrazu okna v Adamově pokoji, Adamova hlava je v tom odrazu dva metry za mojí hlavou. Bulím, protože jsem se dozvěděla, že žádný takový místo prej není. A že jsem mrně, když věřím na kouzla, protože všechny kouzla jsou jenom jako, néasi!

Š-š-š-š-š-š-š.

Myslím někdy na tohle kouzlení a čarování, na všechny ty triky, co si ještě pamatuju, zatímco jsem ve svý skutečný práci. Vysávám piliny a třísky kolem prodejního pultu, a přitom tahám Madlence zpoza ucha desetikorunu. Vlhkým hadrem čistím zásuvky, a přitom před mámou nechávám zmizet ve svý pěsti nachovej šátek. Prachovkou otírám vystavený zboží, a přitom tahám z balíčku srdcový eso, otáčím ho na tátu a ptám se: Byla to tahle? Koštětem vymetám pavučiny z rohů, a přitom...

„Dílnu můžete nechat až na zítra,“ oznamuje mi pan Ročestr, když přinese novejš kus nábytku do